

Betragtning, at det, de søge ved Nedsættelse af en Commission, er mere en Beroligelse end til noget virkelig reelt Udbytte. Naar den ærede Landssthingsmand her ligeoverfor (Brasch) udtalte, at det, der kunde ønskes, var blandt andet en rigeligere Understøttelse til forskjellige Foranstaltninger til Industriens Fremme i Kjøbstæderne f. Ex. til tekniske Skoler, saa skal jeg gjentage, hvad jeg igaar tillod mig at udtale i det andet Thing, at, naar Rigsdagen vil bevillige Midler dertil, og deres Fordeeling kom til at fortere under Indenrigsministeriet, saa kunde det kun være Indenrigsministeren kjært; men jeg skal sige til, at der ikke i de senere Aar fra Kjøbstæderne er indkommet nogen Ansøgning om tekniske Skoler, uden at den er bleven bevilget. Indenrigsministeriet kan naturligvis stille som Betingelse for, at Regjeringen tildeler dem Understøttelse, at der ogsaa gjøres Noget fra Kjøbstædernes Side. Jeg skal med Hensyn til enkelte Udtalelser, der ere faldne her i Salen, siden jeg sidst havde Ordet, tillade mig at fremkomme med et Par korte Bemærkninger. Jeg maa sætte megen Pris paa, om man ikke vil nedsætte Minimum for Udsalg under $\frac{1}{2}$ Pot. Jeg troer, at der med Udsalg af mindre Størrelse er forbundet mange Misligheder, som man bør søge at undgaae, og naar en æret Landssthingsmand for 9de Kreds (M. Rasmussen) fandt det besynderligt, at man vil belægge denne Handel med snævrere Baand, end man ellers belægger anden Handel med, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Handel jo omfatter Varer, hvis Misbrug medfører høist skadelige Følger saavel for Individet som for Samfundet. Det, man har tilsigtet ved at sætte Kjendelsen saa høit, nemlig til 150 Rd., er at bringe denne Handel i saa firkte Hænder som muligt. Nu siger jeg ikke, at den større Formue afgiver den bedste Garanti for en fornuftig og redelig Brug af en Bevilling; men jeg troer, at man ved at sætte Kjendelsen saa høit, forhindrer en heel Deel upaalidelige Subjecter fra at søge ud fra Kjøbstæderne, hvor man altfor gjerne vil være af med dem, for at lykfsaliggjøre Landet med deres Virksomhed. Derjom Rigsdagen, og først da dette Thing, skulde beslutte at

sætte Minimumsgrændsen for Besætningen høiere, imødekommer det derved et ganske bestemt Duffe hos mig; jeg selv dristede mig ikke til at sætte den høiere, end den her er sat, nemlig til 20 Rd. Naar man har anket over, at vedkommende Autoriteter, som have at ansætte den aarlige Afgift indenfor den betegnede Grændse, som oftest gaaer ned til den laveste Taxt, saa skal jeg dog for Amtsraadens Vedkommende bemærke, at, naar disse i Regelen ere gaaede ned til den laveste Grændse, saa er det, fordi man i Kjøbstæderne er gaaet ned; mange Steder har man været villig til at sætte den aarlige Afgift høiere, men der er da fremkommet Klager, idet man har sagt: hvorfor skulle vi her paa Landet beskattes høiere end i Kjøbstæderne? Som tidligere Medlem af et Amtsraad har jeg seet, at Brændeviinsafgiften i Gamle Kjøbenhavns Amt og Roeskilde Amt er bleven nedsat, fordi den var saa lav i Kjøbenhavn.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges eenstemmig med 41 Stemmer.

Tessen: Jeg tillader mig at foreslaae, at Sagen henvises til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Dette Forslag sattes under Forhandling.

Da imidlertid Ingen begjærede Ordet, blev det sat under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.

Formanden: Valget af Medlemmer vil komme paa Dagsordenen for næste Møde.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var: Forslag til Lov, hvorved Retten til Bortforpagtning af Fæstegaarde efter Forordningen